

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

IUBII FRATI INTRU HRISTOS DOMNUL

Biserica Sfântul Nicolae vă invită în zilele de **20 și 21 octombrie 2016** la o întâlnire duhovnicească cu **Părintele Ieromonah Pantelimon Șușnea** de la Mănăstirea Oașa, Județul Alba, România. Părintele va vizita mai multe comunități românești din Statele

Unite și Canada și va susține la biserica noastră joi o conferință cu tema „*Drumul spre Dumnezeu*”, iar vineri va fi prezent la Taina Sfântului Maslu.

Retras din lume la poalele Munților Șureanu, Părintele Pantelimon trăiește în post și rugăciune, cu bucuria de a fi alături de frații săi întru Hristos. Absolvent de Belle Arte, pictor de icoane și fotograf, părintele este și un minunat vorbitor, ale cărui cuvinte învăluite de har au salvat de la naufragiu sufletele mii de tineri.

PROGRAMUL LITURGIC IN SĂPTĂMÂNA 10 - 16 OCTOMBRIE 2016

JOI 13 OCTOMBRIE:

ACATISTUL SFÂNTEI PARASCHEVA – ora 6.00 PM

Vineri 14 OCTOMBRIE: SFÂNTA CUV. PARASCHEVA

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

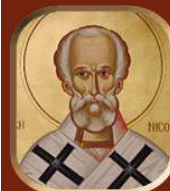
Sâmbătă 15 OCTOMBRIE:

UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS – ora 8.30 AM

Duminică 16 OCTOMBRIE:

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 – fix ; 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 20 - A DUPA RUSALII

In vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.

(LUCA 7, 11 - 16)

DIN INVĂȚĂTURILE PĂRINTELUI PANTELIMON

“Oamenii cu adevărat fericiți nu știu că sunt fericiți”

– Părinte, trăiești într-un loc care e raiul pe pământ. La oraș, însă, depresia și alienarea par mai acasă ca niciodată...

– Lumea adevărată e cea pe care a făcut-o Dumnezeu, nu cea artificială, pe care a creat-o omul. Călugării, se spune, sunt retrași din lume. Nouă ne place să spunem că suntem retrași *în lume*, în timp ce orășenii sunt retrași *din lume*. Ce fericire să simți ritmurile naturii, să simți primăvara pământul reavăn, fărâmișos, să vezi cum plesnesc mugurii! La oraș, în spatele atâtor interfețe de comunicare, s-a pierdut frumusețea vieții, acea frumusețe ritualică din comportament, din gesturi și din cuvinte, prin care îl cinsteai pe cel de lângă tine. A fost înlocuită de mult tupeu și de multă îndrăzneală. Țăranul știa să încarce totul de frumusețe și de sens, până și hainele pe care le îmbrăca. Fiecare cusătură avea o semnificație. Și unealta îi era înfrumusețată. Iar dacă se ducea pe câmp, cânta, să-și facă munca mai plăcută. Azi, omul nici de munca lui nu se mai bucură, fiindcă pentru el e doar mijloc de a strânge bani. Munca nu-i mai aduce bucurie, nu mai e mijloc de devenire spirituală. Utilitarismul acesta, atât de pregnant la oraș, a făcut să se piardă dimensiunea spirituală a vieții. S-a pierdut misterul din creație, din relație, nu mai vedem taina celui alt, îl privim doar din perspectiva eficienței și a exploatarei. Ne exploatăm unii pe alții și suntem gata să-l exploatăm și pe Dumnezeu.

– Ce am putea face să depășim toate aceste neajunsuri, să ne vindecăm sufletește?

– Fiecare din noi se poate ridica deasupra vieții, dacă încarcă de sens tot ceea ce face, dacă prin tot ceea ce face se apropie de Dumnezeu. Nu doar prin rugăciune sau prin mersul la biserică te sfințești, ci prin fiecare faptă sau gest. De la felul în care stai, până la felul în care muncești, de la felul în care faci ceva de mâncare, până la felul în care plantezi o floare, de la felul în care vorbești cu un om până la felul în care te culci. Toate gesturile noastre cotidiene trebuie transfigurate printr-un fel aparte de a fi. Prin iubirea pe care o purtăm. Trebuie umplute de prezență, de sens, de mister, de frumusețe și de bucurie.

– Se spune că bucuria adevărată e profundă și, cu toate astea, se dovedește trecătoare. De ce n-o putem fixa, de ce n-o putem opri în loc?

– Nu trebuie să privim bucuria ca pe un drog, care să ne facă să uităm de suferința lumii acesteia, nu trebuie să o căutăm ca pe o evadare. Nici măcar nu trebuie să o căutăm! Oamenii cu adevărat fericiți nu știu că sunt fericiți, fiindcă își măsoară fericirea în fericirea celorlalți. Ei sunt ieșiți din sine și trăiesc prin celălalt. Fericirea vine singură. Și vine ca un dar pentru cei care știu să-l caute pe celălalt și pe Dumnezeu. Toate aceste piscuri înălțătoare de fericire, care apar fulgurant în timpul vieții, sunt niște trepte intermediare. Sunt o odihnă, o răsplată după fiecare treaptă urcată, după care nu avem voie să ne oprim. În umbra lor, însă, Hristos ne dăruiește o pace *“pe care nimeni nu o va lua de la noi”*. Ne dăruiește liniștea și bucuria aceea constantă, care ne descătușează și ne face liberi.

– **“Premisa că ar trebui să fim fericiți în fiecare clipă a vieții noastre e fundamental greșită”**

– Oriîncotro ne uităm, se promovează modelul omului de succes, veșnic zâmbitor. Fericirea e un imperativ, iar depresia e o rușine, un stigmat. În fața unei asemenea presiuni din partea societății, neputința unora de a se bucura îi afundă și mai tare în deznădejde.

– Premisa că ar trebui să fim fericiți în fiecare clipă a vieții noastre e fundamental greșită și produce foarte multă frustrare, pentru că oamenii intră în competiție cu un model ireal, utopic. Viața nu e o fericire continuă, cum nu e nici efort continuu. Viața e o împletire de strădanie și bucurie, iar bucuria vine adesea ca răsplată pentru efort, vine din împlinirea unei datorii, a unei sarcini, din felul în care-ți lucrezi talanții ce ți s-au dat. Dumnezeu a muncit șase zile și în a șaptea s-a odihnit. Obsesia fericirii cu orice preț e păguboasă. Înseamnă că dorințele tale au luat-o înaintea vieții și au devenit nefirești. E fundamental să nu-ți dorești ceea ce nu se poate, să te bucuri de ceea ce ai, și de cele bune, și de cele rele, să găsești un sens în tot ceea ce ți se întâmplă. Să încarci de semnificație fiecare încercare a vieții tale. Dacă elimini greutatea și efortul vieții, elimini și bucuria. O viață molatică, trăită în plăcere, e o viață în care îți ratezi împlinirea. Doar încercările plătite cu disconfort sau sacrificiu lasă o urmă în ființa omului. Gândindu-te la câștigul pe care îl obții, nu mai privești cu teamă greul și suferința vieții. Dacă privim lucrurile din perspectiva veșniciei, din lumea aceasta nu ieșim decât cu ceea ce am devenit.

– Intrată pe mâna psihologilor, depresia e tratată precum o boală. Se dau chiar metode de ieșire din depresie, în zece pași... Putem oare depăși suferințele sufletești după rețetă?

– Nu ai cum să ajungi la starea de bine fără o lucrare spirituală. Bucuria nu vine decât de la izvorul bucuriei, care e Dumnezeu, nu vine decât din trăirea iubirii. Dar pentru asta, trebuie să ne curățăm ochii și să vedem în celălalt chipul lui Dumnezeu. Să trecem de negativele lui (căci negativele nu țin de profunzimea ființei, ci sunt un accident în ființa lui) și să privim mai adânc. Când iubești pe cineva, spunea Părintele Iustin, starețul Mănăstirii Oașa, ești ca un scafandru care pătrunde în adâncul oceanelor și scoate la suprafață comorile. Când iubești pe cineva îl inspiri, activezi în el puteri de care habar nu avea că le are. Forțe care zac latent în adâncul oceanului. Devenirea noastră ca ființe umane este imposibilă fără dragostea celorlalți. Fiecare om revelează în noi un alt mod al nostru de a fi în lume. Putem fi în foarte multe feluri, în funcție de câte relații profunde activăm în noi. Abia prin trăirea relației ne revelăm pe noi înșine și înaintăm spre chipul nostru adevărat, care e inepuizabil, care e Dumnezeu din noi. Dar din păcate, activăm unul în celălalt doar 1 % din cât am putea. Trăim o formă foarte diminuată a noastră. Suntem foarte zgârciți cu noi, nu ne dăm dreptul la viață, la devenire. Nu ne iubim îndeajuns.

– Unii oameni sunt dărâmați de încercări minore, iar alții, deși li se dau greutăți fără număr, trec prin viață cu fruntea sus. De ce unii au tăria de a le înfrunța și alții nu? E oare aluatul din care am fost făcuți atât de diferit?

– Ce le face unora viața foarte grea nu e faptul că viața e foarte grea în sine, ci faptul că ei nu sunt dispuși să vadă și partea luminoasă a greului din viață. De aceea este fundamental să găsești sensul fiecărei încercări sau suferințe de care te lovești. Dacă o umpli de sens, îți găsești puterea și seninătatea de a merge mai departe cu fruntea sus. Dacă nu-i găsești un sens, ea ajunge să te dărâme. Dacă n-ar fi întâmpinat de suferință, omul ar fi extraordinar de superficial. Abia încercările vieții îl fac să gândească mai profund. Cât timp îi merge bine din toate punctele de vedere, stagnează, trăiește la suprafața sa, nu trăiește cu toată ființa. Nu trebuie să ne fie frică de suferință. Hristos ne-a învățat să ne eliberăm de ea. A exorcizat-o în viața lui pământească, înfruntând frica de foamete, de nesomn, de durere, chiar și frica de moarte, care îi ține pe toți în robie. Și, când a ajuns deasupra fricii, a fost liber. Frica de încercările grele ale vieții ne inhibă și ne împiedică să fim mai mult decât suntem. Trebuie să avem curajul să gândim pentru noi o viață măreață. Trebuie să avem curajul să visăm și să ne visăm mai presus de fricile și neputințele noastre.